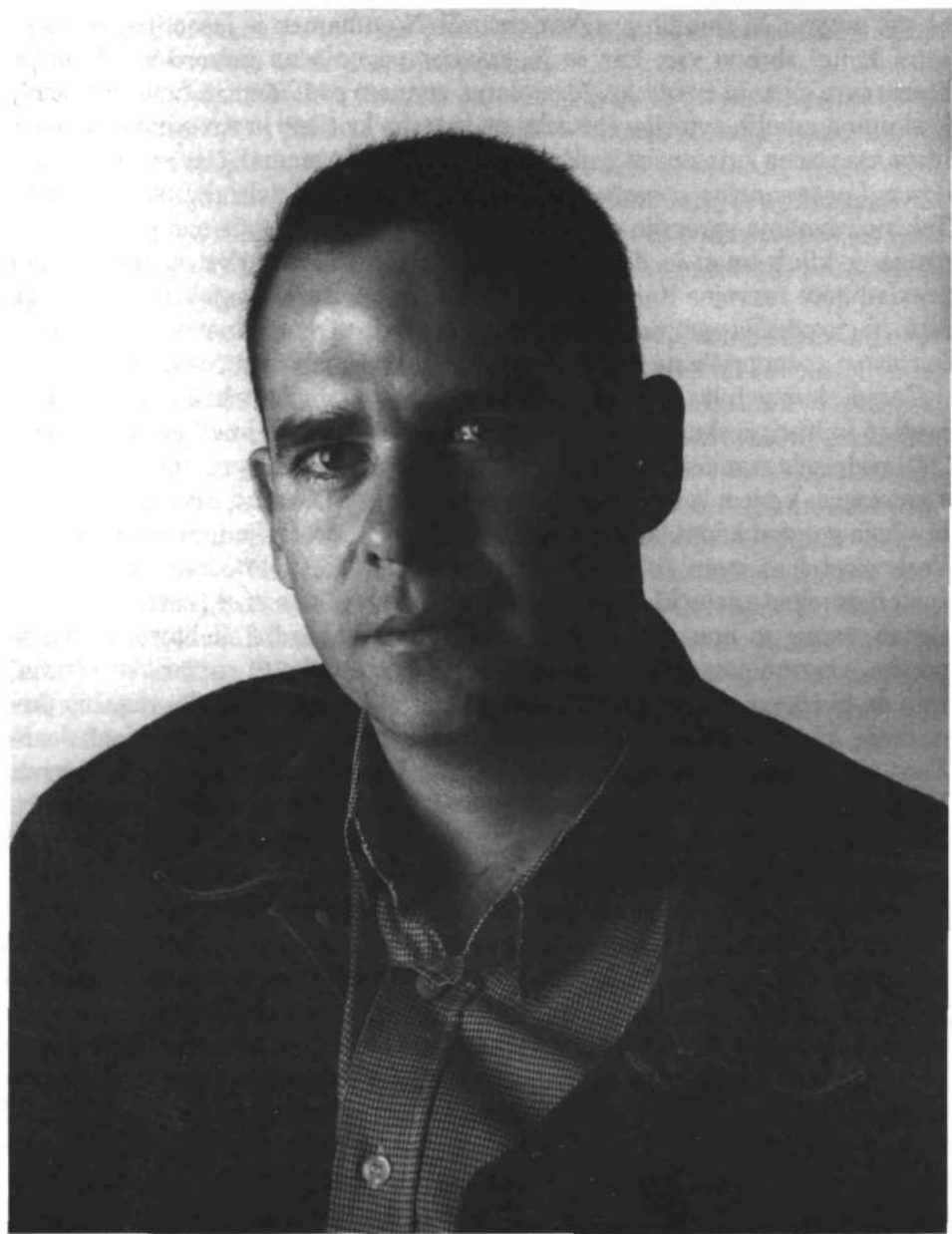

RAMÓN RAMÓN

Ramón Ramón (1970, Catarroja, Valencija) je diplomiral iz katalonske literature na Univerzi v Valenciji. Kot lektor je zaposlen pri založbi Afers. Objavil je naslednje zbirke pesmi: *Kakor požar*, 1991; *Nedokončana pomlad*, 1995; *Proti poželenju*, 1999; *Izpraznjeno srce*, 2004. Njegove pesmi so izšle v antologijah, kot so: *Dvanajst mladih pesnikov iz Valencije*, 2000; *21 pesnikov 21. stoletja*, 2001; *Ljubim te: Več kot sto ljubezenskih in erotičnih pesmi*, 2002.

Če bi trdil, da imam svojo lastno poetiko, bi bilo to ne samo predrzno, temveč tudi neumno. Lahko pa bi se reklo, da so moji verzi v svojem 'bistvu' reciklirani. Malo vzamem tukaj, malo tam, kot v veleblagovnici. V umetniškem smislu nas je 20. stoletje pustilo sredi trgovskega centra: vsega je v izobilju in čeprav izberemo prav to, kar zares hočemo, nas to tudi uničuje. Iz vsega smo in zato smo nihče. Pojem izvirnosti se je izgubil v megli: vloga se poraja iz drugih vlog in za druge vloge. Jasno je, da vedno kakšne barve prevladujejo. Sam sem, na primer, počasi zapuščal področje simbolizma in se podajal na vse bolj realistične kraje. A vedno z občutkom, da pravzaprav tacam po močvirju ...

Pravice in dolžnosti

Pravica do drugačnega sveta in krivoverstva,
pravica, da se ne ukloniš lažnemu spominu,
zavržeš nedoločne domovine, ahasverstva
pred privoljenjem prednost daš nestrinjanja načinu.

Pravica, da na glavni ulici ustaviš tank,
v bogataše s severa kup gnilih jajc usuješ,
pravica, da sam travo vlečeš ves preljubi dan,
da se po jajcih praskaš tudi vpričo smrtne ure.

Dolžnost, da zmerjaš policijsko uniformo,
za vedno moraš še osmešiti silaka,
zakon premagati, ki piše tujsko normo,

dolžnost, s katero slepec zgled je za škilaka:
zelo krivično je, da te svetloba spremlja,
če z isto lučjo ni še osvetljena cela zemlja.

Generacija 20

Bar se napolni: glasba in dim.
Vsi se premikajo, kot mlad pes,
ki bi rad zalajal; a ne more nihče.
Ker ne sodimo v ta svet,
sploh več ne govorimo: v srcu nas teži
molčeča diktatura pozabe.
Temna sobota, ki je vedno enaka:
razdelimo drogo in jo pošljemo
navzgor po žilah, proti niču,
dokler ne iznajdemo novih zvezd,
nove luči, saj vsi trpimo zaradi mraza,
ki nas vsaj navzven združuje.
Bar se napolni: smo, če smo tam.
Nihče ne odide iz tega ogabnega
minevanja, izgubljanja vsega:
zeleno telo je manj zeleno
kot včeraj, zdaj je kup
zelenjave, ki je je na trgu preveč.
Vsi se slinimo, saj smo padli
– kot sadeži, ki so jih navrtali črvi –
iz najbolj zadetega drevesa v raju.

Zadnja pesem

Kdo je ugasnil luči,
ker ni vedel, da je tam še človek?
Kdo je odšel, ker je mislil, da je zadnji,
in pustil v temi še vse kaj drugega, kot le navadne stvari?
Kot diskoteka, ki jo bodo ravnokar zaprli,
tako prazna, da je tudi diskdžokej že odšel,
je dvorana prevelika za ples
in plešem sam
in vrtim se sam:
izgubljena pesem.
Oblak alkohola se zadrži pred očmi
in vse vidim dvojno: dve
bergli, s pomočjo katerih se vleče moje telo.
Tudi moj obraz je dvojen:
na strani A je tišina,
na strani B, nič.

Pismo prijateljem

Minili so neki čas, neke strasti. Igra se je končala. Na primer: mar nismo segali po ustnicah ljubimca kot novorojenec, ki s svojimi koraki stopa proti morju, trepetaje, a trdno odločeno, da se bomo zmočili v njem, danes

pa nas že navaden bolj mrzel val zadrži in poljubljamo naveličano, iz dolžnosti ali koristoljubja? Mar lahko tako poljubljamo

in obenem privolimo v tak svet? Ali, na primer: mar nam ni pognal kisika po krvi tisti neznani virus, to, čemur smo rekli neznana ljubezen, in katerega vzroka nismo hoteli spoznati? Danes pa je drugače: ljubezen je na čakalni listi in celo gabi se nam, da tudi pride na vrsto: navadili smo se živeti s sklerozo. Prijatelji, zaradi česa se ne bomo postarali? Predobro poznamo srčne votline, kot otroci, ki delajo v diamantnih rudnikih: lahko sploh še verjamemo v skrite zaklade? Mar zvezde svetijo tudi v jamah? Ali še en primer: mar se nismo z veseljem poveličevali z nedoločnimi

besedami kot piromani, ki tu in tam zažgejo kakšen gozd, kajti ogenj je bil zavetišče, danes pa se prepiramo v neurju zaradi tako čistih idej, ki nam niti ne segrejejo prstov

niti ne obogatijo besedišča? Vse to je minilo: neka starost, neki utrip. Danes se več ne igramo, če ne moremo goljufati.

Nezaupanje

Ker ne verjamem v besede, prijatelji moji,
pretiravam:
z briljantino zaljšam
metafore,
dokler ne padejo po tleh kot konfeti.
Strah me je, če prevečkrat rečem vodi reka,
rečem golobu nebo,
rečem plačani kurbi golo telo.
In pesniki so kot deževje, ki zna prisluhniti
svoji lastni tišini.
Toda jaz se povzdigujem in razglašam:
ljubezni rečem prevara,
poželenju rečem orgazem,
očetu rečem rak.
In svet sem jaz v pižami in zaspim v pesmi.
Ko boste ugasnili luč, prijatelji,
boste izvedeli, kaj jem.

Sin vetra

Oči tvojega očeta, ki niso več njegove,
so nekaj drugega: zelo oddaljena reka,
kot požar na hrbtni strani ogledala,
ta, ki te gleda, je tvoj oče, ki ga ti ne vidiš.
Roke tvojega očeta: bojiš se njegovih prstov,
kot miši, ki brez sape bežijo pred vodo.
Telo tvojega očeta: kje je njegova moč?
Kje so roke, ki so kot relief s svojimi
pešpotmi med zelenimi riževimi polji?
Sem se rodil iz tega telesa, ki je premagalo delo,
iz te lobanje, ki je toliko delala?
Tvoj oče; in ne veš več, če si njegov sin,
in postaneš majhen kot ogenj, ki ga še ima,
in ugašaš in ugašaš, sin vetra.

Jecljanje

Ne vem, katero glasbo naj poslušam, in ne, katero knjigo
naj berem,
in ne, če ljubim ali sovražim ženske, ki jih ljubim,
niti, ob kateri uri začutim bolečino,
kot ženska, ki pozabi, da mora dobiti menstruacijo.
Vroče je, potim se, ne premikam se, ne morem,
ne odprem oken in ne prižgem ventilatorja,
dom je kakor savna in jaz se napolnim s paro,
koža postane dež, srce postane morje,
smrdim po ribi in nenadoma ostanem brez telesa,
imam luske in bodice, govorim loveč sapo.
Sploh ne vem več, kaj bi rekel, vse me vodi k tebi,
diham proti tebi, dušim se proti tebi
kot ženske prsi v modrcu.
Ne vem, koliko besed potrebuje slovo,
ne vem, koliko reči bom moral zamolčati,
vem, da ti je ostalo malo, veš, da živim v tebi,
veva, da bo ta ogenj gorel eno samo noč:
kako se zbudi pepel po eni sami noči?
Ne poznam te takšnega, ne poznam se takšnega,
in takšen bom moral nadaljevati in še naprej govoriti:
preden umreš, oče, se moram naučiti govoriti.

*Prevedene pesmi so iz pesnikove zadnje zbirke Prazno srce.
Izbrala in prevedla Barbara Pregelj*

ALONSO TERCIO